

Jack Coughlin

in samenwerking met Donald A. Davis

Dodelijk bedrog

Deel 7 in de Sniper-serie

Karakter Uitgevers B.V.

*Shomalivlakte
Afghanistan*

De twee Humvees van het 116th Infantry Brigade Combat Team van de U.S. Army National Guard bevonden zich weer op vertrouwd terrein. Het rotsplateau waarop ze stonden gaf de tien Amerikaanse militairen een gevoel van tijdelijke beschutting en veiligheid. Na de zware uren van patrouilleren waren ze blij dat de dag erop zat en ze terug waren op de eerder aangelegde positie.

De eenheid was een hechte groep mannen die allemaal uit Virginia kwamen en jarenlang samen getraind hadden. De meesten van deze jonge soldaten waren goede vrienden afkomstig uit de steden en dorpen van de vruchtbare Shenandoah Valley. Vier waren Afro-Amerikaan, onder wie de stevig gebouwde sergeant Javon Anthony. Het 116th ging in een rechte lijn terug op de beroemde Stonewall Brigade, die in de Amerikaanse Burgeroorlog aan de zuidelijke kant had gevochten, maar het moderne leger vond het politiek niet correct om namen te blijven gebruiken uit dat pijnlijke deel van de Amerikaanse geschiedenis. De brigade werd bij de 29th Infantry Division ondergebracht, en dat betekende het einde van het oude, blauwgrijze insigne op de arm met een afbeelding van generaal Stonewall Jackson op zijn paard, Little Sorrel. De 'Stony on a pony' was niet meer.

Het kon sergeant Anthony niets schelen. Geschiedenis was in zijn ogen inmiddels iets wat over de afgelopen week, gisteren, een uur geleden ging. Afghanistan dwong je om je te concentreren op wat voor je lag. Hij zat in zijn Humvee en luisterde naar het krakende radioverkeer en stelde zich de vraag die elke aanvoerder kwelt: heb ik alles gedaan wat ik kon?

Met zijn dertig jaar was de sergeant de oudste van de groep, twee jaar ouder dan de volgende, en hij kende al zijn mannen goed. Ze waren al samen sinds hun uitzending naar Afghanistan, nu al weer zes maanden geleden. Ze hadden tot nog toe geluk gehad. Niemand had iets ernstigers opgelopen dan wat schrammen en een rood hoofd van te veel zon tijdens de dagelijkse routinepatrouilles, die eindeloos en monotoon en gevaarlijk waren. Hij was elke dag blij als de nacht over de bergen begon te vallen en

er weer een dag ten einde kwam, weer een dag die hij kon afstrepen, weer een dag dicht bij terugkeer.

De patrouille had zijn positie op het rotsplateau inmiddels ingenomen. Ze keken uit op een checkpoint van de Afghaanse politie beneden op de weg, zo'n vijftig meter verderop. Toen ze aan kwamen rijden hadden de vervaarlijk ogende agenten ze door gewuifd naar de eerder gegraven sleuven, en de leider, een jonge man, was vervolgens omhoog gelopen om een sigaretje te bietsen en de wachtwoorden te controleren. Op zijn zwarte haar zat een *pakol*, de traditionele Afghaanse platte pet, en hij droeg een niet bijpassend camouflage-uniform; aan zijn voeten zaten stoffige sandalen en over zijn rechterschouder hing een AK-47. Sergeant Abdul Aref was een lange man wiens smalle gezicht werd gedomineerd door een haakneus. Hij sprak een beetje Engels en aan zijn bezorgde ogen was te zien dat hij net zo blij als Anthony was dat de Amerikanen elke avond terugkeerden naar de vertrouwde positie. De extra vuurkracht, zo dicht bij de wachtpost, hielp de vrede te bewaren.

De commandanten hadden de tactische beslissing genomen om bij de checkpoints langs de hoofdwegen van Afghanistan 's nachts Amerikaanse troepen als versterking in te zetten. Ze beschouwden de eerdere gewoonte om iedereen 's avonds terug te trekken in grote legerkampen als een vergissing; de nachten werden zo overgelaten aan de genadeloze vijand. De voortdurende aanwezigheid van Amerikaanse militairen op bepaalde punten, samen met Afghaanse veiligheidstroepen, betekende controle over een gebied. Controle betekende veiligheid, en veiligheid zorgde voor de brug die nodig was om handel mogelijk te maken, waardoor de mensen in dit verwoeste land weer zonder angst hun leven konden opbouwen.

En dus gaf Javon Anthony zijn mannen opdracht zich klaar te maken voor de nacht. Rond de schuttersputjes werden zandzakken gelegd, net als rond de ondiepe kuilen waarin de Humvees met de neus naar voren waren geparkeerd. De .50 kaliber machinegeweren staken nog boven de grond uit en bestreken de hele omgeving. Hij liep rond het kamp, controleerde het kleine latrinegedeelte een paar meter verderop en verzekerde zich ervan dat iedere man zijn rol voor de komende nacht kende, vooral de mannen die met hun nachtkijker op wacht zouden staan, terwijl hun partner sliep. Hij keek een laatste keer naar het checkpoint beneden nu de duisternis opkwam en de schemering achter de bergen in het westen verjoeg. Hij zag sergeant Abdul Aref bij de blokkade staan en groette hem nonchalant, met een opgestoken hand als antwoord.

Tevreden pakte Anthony de mobilfoon en riep het hoofdkwartier op,

elf kilometer verderop, om te rapporteren dat de eenheid zijn positie had ingenomen. ‘Saber, Saber. Dit is Saber Drie Alpha.’

‘Saber Drie Alpha, dit is Saber. Zeg het maar.’

‘Roger. Drie Alpha heeft zijn positie ingenomen. Situatie normaal. Drie Alpha uit.’

‘Roger.’

Met deze laatste formaliteit had hij alles gedaan wat hij kon. Anthony beloonde zichzelf met een moment van ontspanning. Zijn ogen zagen rood van het urenlang ingespannen over het kale landschap turen, op zoek naar tekens van mogelijke moeilijkheden, en door het stof en zweet voelde hij zich vies en stonk hij. Morgen zouden ze naar het basiskamp terugkeren, dus er lag een douche in het verschiet. Hij pakte een fles water, opende een rantsoen en deed net alsof het eten was. Daarna viel hij direct in slaap.

Een rij auto's, bussen en vrachtwagens wachtte voor het checkpoint om gecontroleerd te worden voordat ze verder mochten; de chauffeurs en passagiers reisden liever in de koele nachtlucht om zo de zinderende zon overdag te mijden. Sergeant Aref keek toe door een schietsleuf in een betonnen bunker naast de weg. Voor de bunker deed een wacht een metalen stang omhoog om een voertuig door te laten. In de bunker stond een kacheltje dat op een hoestende generator liep en tegen de koude lucht vocht, die als een ijzige deken van de toppen van de Witte Bergen over het dal gleeed.

Het checkpoint bewaakte een landelijke weg, een kleine maar vitale route die enkele graanboeren en dorpen op de Shomalivlakte met de hoofdwegen verbond. Aref had vertrouwen in de positie. Betonnen barrières, stapels zandzakken en stalen palen dwongen alle voertuigen om langzaam slalommend naar binnen en buiten te rijden, steeds stoppend en optrekkend als ze naderden. De diepe irrigatiekanalen voorkwamen dat voertuigen makkelijk buiten de weg konden rijden. Aref vouwde zijn handen tot een kommetje en blies erin om ze wat op te warmen.

De steile, smalle weg aan het begin van de Panjshirvallei was ook gebruikt door de Amerikaanse speciale eenheden toen die Osama bin Laden door de vallei opjoegen tot in Pakistan, nog geen twintig kilometer verderop. De streek had voor de Afghanen daardoor een zekere mystieke glans gekregen. Wie dit deel van de weg beheerste, beheerste heel wat meer dan een hoop stof en stenen: als de taliban de verkeersstromen hier konden ontregelen, zouden de dorpelingen misschien denken dat Osama zou terugkeren, dit keer aan het hoofd van een machtig leger om de ongelovigen te verslaan. Afghanen wisten van hun lange, strijdlustige geschie-

denis dat ze uiteindelijk altijd wonnen, hoe lang het ook duurde en hoe hoog de prijs ook was.

Arefs mannen lieten de voertuigen een voor een de afgezette parkeerplaats op rijden, waar ze grondig doorzocht werden. Het was een langzame procedure en de chauffeurs werden ongeduldig in de lange rij SUV's, personenauto's, propvolle bussen, grote vrachtwagens en pick-ups. Diesel- en benzinemotoren braakten giftige gassen uit. Ramen stonden open en uit radio's schalde muziek. Sommige chauffeurs en passagiers stapten uit en maakten een praatje terwijl ze op hun beurt wachtten. Langs de weg stonden soldaten rond een klein vuurtje, waarop ze thee aan het zetten waren.

Er was geen maan deze avond, maar de hemel was wolkeloos en zo helder dat de sterren als kleine waarschuwingslichtjes knipperden, al waren ze niet te zien bij het checkpoint, waar twee rijen felle schijnwerpers een heldere koepel in de duisternis maakten. Aref keek op zijn polshorloge. Bijna een uur 's nachts. Hij besloot de soldaten rond het vuurtje te roepen om ze op patrouille rond het checkpoint te sturen. Er was geen reden voor bezorgdheid. Deze nacht leek in niets anders dan de nachten van de afgelopen twee weken. Niettemin kriebelden de zenuwen als een ruwe deken.

De aanval begon twee uur later, toen een oude vrachtwagen het checkpoint in reed, met schokbrekers krakend onder het gewicht van kisten vol schroot, die bedekt waren met een versleten zeildoek. De chauffeur keek voor zich uit, alsof hij in gedachten was verzonken, en drukte vervolgens op een knop om zijn bom te laten ontploffen, een stel artilleriegranaten in combinatie met vaten benzine. In het laadruim stond ook een gestolen kist M84-stungranaten, vier dozen in de kist, drie granaten in elke doos. Er was niets wat in de weg van de explosie stond, wolken scherpe, zware stalen fragmenten vlogen alle kanten op, terwijl het mengsel van ammonium en magnesium in de granaten een fractie van een seconde een wereld van licht creëerde die duizend keer feller was dan het licht van een lasbrander. De chauffeur verdampte.

Javon Anthony keek op dat moment net een andere kant op door zijn nachtkijker, maar kreeg het toch flink voor de kiezen door de ontploffing. Door de kijker, die licht versterkt, zag hij een overweldigende flits die hem tijdelijk verblindde. Zijn oren zaten dicht door de knal en de grond schudde. Hij probeerde de pijn in zijn ogen te onderdrukken, rukte de nachtkijker af en schreeuwde: 'Iedereen opstaan! Jones en Stewart, achter de machinegeweren. Scherp zijn, allemaal. Nu!' Hij schudde zijn hoofd in een poging weer scherp te kunnen zien, maar zonder resultaat. Hij zag alleen dansende vlekken rood en geel en voelde bloed uit zijn oren sijpelen.

De explosie had nog maar nauwelijks het checkpoint op zijn grondvesten doen schudden toen een granaat van achter de Amerikanen kwam aangefloten en in een van de geparkeerde Humvees sloeg, die direct in brand stond. Schimmige figuren doken op uit de wirwar van irrigatiekanalen en stormden naar voren, vurend met automatische wapens en raketwerpers. De verraste Amerikanen hadden nauwelijks de tijd om te reageren, laat staan te vechten.

Het checkpoint beneden was volledig verwoest, er restte alleen nog een rokende krater. Abdul Aref en al zijn manschappen waren dood, net als iedereen in de auto's in een straal van honderd meter. Voertuigen en mensen stonden in brand, vreemde fakkels in het donker, en één flank van de aanvalsmacht wendde zich van de Amerikanen af en rende naar de resterende wagens om nog meer dood en verderf te zaaien. Ze schoten terwijl ze renden, doorzeefden auto's en vrachtwagens met kogels. Diverse chauffeurs waren er in geslaagd van de weg te rijden, maar werden gedood toen ze in een greppel vast kwamen te zitten of bezig waren hun wagen te keren. Voertuig na voertuig werd verwoest door de tekeergaande talibanstrijders.

Meer mannen met een heel andere missie overspoelden de Amerikaanse positie.

Anthony vuurde eerst blind en hoorde niets van de salvo's. Zijn zicht en gehoor keerden langzaam terug, hij zag Johnson op de overgebleven Humvee achter het machinegeweer staan. Hij hoorde het geratel van het wapen en het gevloek van de soldaat, toen verdween de man in de explosie van een afgevuurde granaat.

Javon Anthony probeerde de situatie te overzien. Overal om hem heen hoorde de sergeant het gekreun van gewonde mannen, sommigen schreeuwden het uit van de pijn. Eerst het belangrijkste. 'Wie zijn er nog?' schreeuwde hij, nog altijd tegen de grond gedrukt. Er kwamen maar drie antwoorden. Toen vloog er weer een granaat over hun hoofden en ontplofte iets verderop, en schaduwen werden mannen met geweren, precies boven hem. Hij schoot er een neer.

Anthony kroop naar de plek waar Jake Henderson lag te schieten. Hun gecombineerde vuurkracht zorgde voor een tijdelijke luwte in de aanval rond hun schuttersputje.

'Ben je geraakt?'

'Nee. Ik lag te slapen op de bodem van het gat.'

'Wie zijn er nog meer in leven?'

'Ik hoorde Eddie Wilson daar rechts ergens,' zei Henderson, terwijl hij snel een nieuw magazijn in zijn geweer stopte.

‘Wilson!’ riep Anthony. ‘Wilson! Waar ben je verdomme?’

Eddie Wilson antwoordde niet. Toen ontplofte een granaat op de rand van het schuttersputje en Jake Henderson en Javon Anthony verloren het bewustzijn. De aanvallers keken of de twee Amerikanen nog leefden en toen ze een krachtige pols bleken te hebben, werden ze beiden meege-sleept en gevangengenomen.

Een deel van de talibaneenheid die de Amerikanen aanviel bestond uit een team met een speciale missie. Terwijl de anderen het vechten voor hun rekening namen, gebruikten deze mannen de chaos om ongemerkt op te rukken naar de vijandelijke positie. Een jonge Amerikaanse soldaat lag hulpeloos op zijn rug. Hij had op het moment van de explosie direct naar het checkpoint gekeken en was door de drukgolf tegen de grond gegooid. Hij greep naar zijn ogen en schreeuwde van de pijn. Zijn partner had nauwelijks de tijd om de taliban te zien voordat de aanvallers hem door het hoofd schoten.

Sterke handen grepen Eddie Wilson beet en een vuist sloeg hem hard in zijn buik om hem de adem te ontnemen. Toen werd hij uit de schuttersput getrokken en in de modder van het grote irrigatiekanaal gegooid.

Hij kwam met zijn gezicht naar beneden in het slijk terecht en ze boeiden zijn polsen met plastic strips, waarna ze ook zijn enkels met het sterke plastic aan elkaar bonden. Eddie Wilson probeerde een van de mannen te schoppen, maar kreeg een harde stoot in de nieren. De commando’s trokken hem zo ver achterover dat het pijn deed en bonden zijn enkels aan zijn polsen vast. Hij kon geweervuur en explosies in de verte horen, maar was volkomen hulpeloos.

De taliban rolden hem om zodat zijn gezicht uit de modder kwam en hij haalde diep adem. Er verscheen een lichtje in de greppel. Hij herkende het als een mobieltje.

Wilsons hoofd werd naar achteren getrokken zodat zijn hals helemaal bloot lag. Hij schreeuwde opnieuw en vloekte in machteloze woede toen een sterke hand hem bij het voorhoofd pakte om hem stil te houden. Twee gespierde benen sloten zich rond zijn middel.

Hij hoorde twee mannen kalmpjes met elkaar praten. Toen ging er een felle zaklamp aan en de straal scheen direct in zijn ogen. Hij riep: ‘Sergeant! Jongens! Help me! Javon, waar zijn jullie?’

De ontvoerder achter hem hief zijn hand op en de Amerikaan zag het glinsterende lemmet van een enorm mes. ‘Nee! Née!’ Wilson krijste en probeerde zich vrij te worstelen, zijn ogen wijd open in angst. ‘Mama! Help me!’

De talibanstrijder zette het mes tegen de hals van de gillende en trappelende soldaat en duwde door de huid. Een bloedende rode snee verscheen langs de rand van het mes, en de wond gaapte steeds verder open toen het mes genadeloos zijn weg vervolgde. Een dikke fontein van bloed spoot omhoog terwijl de terrorist langzaam de pezen, aderen en ten slotte de nekwerfels doorsneed. Eddies panische geschreeuw ging over in jammerend gesnik en vervolgens in een laatste gegorgel toen zijn hoofd af werd gesneden. Toen het lichaam viel, pompte het nog altijd kloppende hart stromen dik bloed naar buiten. De talibanstrijder tilde het hoofd met de bloedende nek van de Amerikaan op en toonde het met het gezicht naar voren aan zijn partner, die alles met vaste hand met het mobieltje filmde. Eddie Wilsons laatste gezichtsuitdrukking was een grotesk vervormd mengsel van angst, shock, ongeloof en verbazing. Toen ging de zaklamp uit en renden de twee mannen weg, de Amerikaanse soldaat in twee stukken achterlatend.

De eenheid van Javon Anthony was volledig van de kaart geveegd. Zeven man waren bij het gevecht omgekomen, Wilson was ter plekke gemarteld en vermoord, terwijl de taliban Anthony en Henderson als gevangenen hadden meegenomen.

Twee dagen later was het gruwelijke filmpje op internet te zien. Terroristen hadden geen Al Jazeera of bepaalde journalisten meer nodig als ze publiciteit zochten. Ze konden wat ze maar wilden via internet aan de hele wereld laten zien, en de huiveringwekkende beelden van de dood van de jonge Amerikaanse soldaat verspreidden zich als een virus over het elektronische universum, onmogelijk om te stoppen.

*De Arabische Zee
Voor de kust van Somalië*

Ghedi Sayid scrolde met de trackball naar het menu, klikte, en opende een nieuw scherm op de lcd-kleurenmonitor van de radar, gemonteerd in de brug van de *Asad*, die zo'n honderd zestig kilometer uit de Somalische kust voer. Volgens het scherm lag er een twintigtal vissersboten in de buurt rond zijn schip, aftandse, versleten dhows op zoek naar vis. Sayid had geduldig gewacht toen een nieuwsgierig Italiaans fregat even inhiel om de vissersvloot te observeren. Het enige wat de marinemensen zagen waren vissers die hun netten uitgooiden, zoals ze al eeuwen in deze wateren deden, en dus stoomde het oorlogsschip verder, pal zuid. De *Asad*, het Somalische woord voor leeuw, was het moederschip dat de vissersboten coördineerde en de vangst opsloeg. De bliep die het Italiaanse fregat vertegenwoordigde was zelfs niet meer op zijn scherm te zien, en dat betekende dat het buiten het bereik van honderd zestig kilometer van de Kelvin Hughes-radar voer, te ver om hulp te bieden.

Intussen kwam het doel, de vangst van de dag, steeds dichterbij. Het was te heilig om het schip te zien, maar de radar loog niet. Sayids lichtgewicht shirt was doordrenkt van het zweet en plakte als een warme doek aan zijn lichaam toen hij achteroverleunde in zijn stoel op de brug. De zon stond pal boven hen en kookte de zinderende lucht voor de kust van Puntland in het noordoosten van Somalië. De bemanningsleden deden zwijgend hun werk, wachtend op een besluit van hun leider.

De radar loog niet, maar dat gold ook voor het weerbericht. Ghedi Sayid voelde dat de verpletterende hitte te stil was en dat de donkere streep die laag aan de horizon hing de eerste aarzelende donderwolk vormde van een flink onweer. De barometer daalde en de satellieten lieten zien dat de wolken zich in een cirkelvormig patroon verzamelden. De moesson was op komst. De vissers hadden over de radio gevraagd om terug te mogen keren, maar dat paste niet in zijn plannen en hij had het hun daarom verboden. Het betekende wel dat ze straks over een zware zee naar de haven moesten terugvaren als de operatie niet heel snel werd uitgevoerd, en enkele van de kleinere boten zouden kunnen vergaan omdat ze zo laag in het water lagen.

De gelooide Somaliër zuchtte, maar niemand merkte het op. Hij had zo lang gewacht om een grote prijs te pakken. Sinds de internationale marines hun aanwezigheid voor de Somalische kust hadden opgevoerd om het gijzelen van vrachtschepen voor losgeld te voorkomen, had Sayid dergelijke aanvallen opgegeven. Maar slagvelden ontwikkelen zich voortdurend, zelfs kleine op open zee, en hij meende een strategie te hebben gevonden om de kansen te doen keren en de piraterij weer winstgevend te maken.

Een luxejacht, een groot en goed onderhouden schip met aan boord mensen die zo rijk waren dat ze waarschijnlijk een miljoen dollar als kleingeld op zak hadden, kwam zijn kant op gevaren, er bijna om smekend gekaapt te worden. Hij kon een stel van de grote namen op een dergelijk jacht ontvoeren en ze ergens diep in Somalië verbergen om een astronomisch losgeld voor hen te vragen. Hij had vertrouwen in zijn zorgvuldige planning. Hij hoefde alleen het onweer voor te blijven, de marineschepen van diverse landen te slim af te zijn, brutaal aan boord van het jacht te gaan en alle opvarenden doden of gevangennemen en dan het schip tot zinken te brengen. Het zou een revolutie zijn in de manier waarop de piraten te werk gingen. Ghedi Sayid zou op bloedige wijze duidelijk maken dat luxejachten niet langer buiten schot bleven.

Hij scrolde en klikte en het beeld van een fraai wit jacht verscheen op zijn scherm. Een Britse vlag, eigendom van een ondernemer die miljarden waard was. De man zou of zelf aan boord zijn of snel betalen om zijn bemanning en eventuele gasten te redden. Sayid beet op zijn lip bij het vooruitzicht. Hij toetste een nummer op zijn mobieltje in en stuurde een gecodeerd bericht naar een team van zes man dat klaarstond aan de kust bij de stad Eyl. De mannen klommen in een speedboot, startten de grote Mercury-buitenboordmotor en stoven naar het afgesproken onderschepingspunt.

Sayid pakte de Zeiss-verrekijker uit de gecapitonneerde foedraal en liep naar de zijkant van de brug, zorgvuldig vermijdend om het gloeiend hete metaal met zijn blote huid aan te raken. Hij concentreerde zich op de richting waar het jacht al snel vandaan moest komen. Zachtjes zei hij: 'Mooi, *Vagabond*. Welkom in Piratenstraat.'

'Meneer! We lijken beet te hebben.' De kalme, afgemeten stem van de jonge man die voor een batterij schermen in het commandocentrum van de *Vagabond* zat, trok direct de aandacht van de eigenaar van het jacht, sir Geoffrey Cornwell.

'Zet het op scherm twee, alsjeblieft.' Cornwell drukte tegen een hen-

deltje bij zijn rechterhand om zijn rolstoel naar voren te rijden zodat hij beter kon kijken. Een klein, snel bootje met daarachter een V van witte hekgolven verscheen in beeld. 'Afstand?'

'Veertig kilometer, meneer. Snelheid dertig knopen. Hij ligt rechtstreeks op onderscheppingskoers sinds zijn vertrek uit Eyl.'

'Heel goed,' zei sir Jeff. 'Meneer Styles, stuur de Vogel erheen om te kijken wie en wat er aan boord is. Is er nog meer in de buurt?'

De technicus manipuleerde een joystick en enkele kilometers verderop begon een klein toestel niet veel groter dan een speelgoedvliegtuig in lage cirkels te vliegen om met de boordcamera in te zoomen op de piratenboot. 'Niets anders in dat gebied, meneer. Er ligt een vissersvloot meer naar het oosten. Het dichtstbijzijnde marineschip is het Italiaanse fregat *Espero*, dat juist de zone uitvaart.'

Sir Jeff glimlachte breed. 'Dan lanceren we nu de Slang, als je zo goed zou willen zijn.'

'Ja, meneer.'

'Weet je zeker dat dat ding werkt?' Kyle Swanson leunde op de rug van Jeffs rolstoel.

'Daar twijfel ik niet aan, *gunnery sergeant*. Onze Vogel en Slang zullen niet falen.'

Swanson voelde een licht *ka-toenk* onder zijn bootschoenen toen ergens onder de waterlijn van de *Vagabond* een stel luiken openschoof en een flexibel zwart object met een lengte van drie meter uit de romp kronkelde en wegzwom. 'Voor de zekerheid pak ik een scherpshuttersgeweer. We willen niet dat ze zo dichtbij komen dat ze een raketwerper kunnen gebruiken.'

'Verwarring aan onze vijanden!' Jeff was bijna in een speelse bui.

Swanson verliet de midscheeps gelegen elektronische speeltuin, het heiligdom van sir Jeff. Hij had de oude man de afgelopen twee maanden niet zo levendig gezien. Hoewel hij nog steeds niet kon lopen, brulde Jeff bevelen tegen de bemanning alsof hij Nelson of Hornblower of Lucky Jack Aubrey was bij het coördineren van deze eerste praktijktest van hun revolutionaire lasergeleide torpedo.

Nog niet zo lang geleden was de *Vagabond* meer een drijvend ziekenhuis geweest, met Swanson en Cornwell als enige patiënten. Sir Jeff had ernstig letsel opgelopen toen terroristen zijn kasteel in Schotland opbliezen als onderdeel van een plan om de regering van Saoedi-Arabië omver te werpen en kernwapens te stelen. Swanson was gewond geraakt toen hij achter het brein achter de aanvallen aan ging. De twee oude vrienden hadden weken nodig gehad om te herstellen en hadden pijnlijke fysiothe-

rapie moeten ondergaan. Kyle voelde zich weer bijna normaal, maar Jeff had nog een lange weg te gaan.

Sir Jeff was een afgezwaaide kolonel van de Britse elite-eenheid Special Air Service en had zijn eigen bedrijf opgericht, waarbij hij ontdekt had dat hij een onverwachte gave had om kansen te zien, met een buitengewoon groot succes als gevolg. Hij was al rijk toen hij jaren geleden Kyle Swanson leerde kennen, de beste scherpschutter van het Amerikaanse Marine Corps. De rustige, degelijke jonge marinier was door het Pentagon aan hem uitgeleend als technisch adviseur om te helpen bij de ontwikkeling van een scherpschuttersgeweer van wereldklasse, dat ze de naam Excalibur gaven, naar het mythische zwaard van koning Arthur. Het wapen bleek zo revolutionair dat sir Jeff inmiddels als een visionair beschouwd werd op het gebied van militaire technologie en nieuwe wapens.

Met Kyles pragmatische adviezen gebaseerd op zijn ervaring op het moderne slagveld konden Jeff en hij vooruitdenken over wat nodig was voor overwinningen in de toekomst. De SAS-kolonel had zijn bedrijf Excalibur Enterprises Ltd. genoemd en was miljardair geworden en had tal van financiële belangen. Op een gegeven moment had hij Swanson een groot aandeel in het bedrijf geschonken, ondergebracht in een *blind trust*. Het Pentagon, de grootste klant, stemde in met de regeling, waarbij Kyle niet over de fondsen kon beschikken of aan het geld mocht komen zolang hij nog in actieve dienst was.

Het was leuk om te weten dat hij miljoenen bezat, maar het geld was minder belangrijk voor Kyle dan de professionele verstandhouding, de werkrelatie en het wederzijdse respect, die tot een sterke vriendschap hadden geleid met sir Jeff en diens vrouw, lady Patricia Cornwell. Hij beschouwde hen als de ouders die hij nooit echt had gehad. Waar zij waren, daar was Kyles thuis.

In hun vrije tijd waren Swanson en Cornwell altijd uren aan het brainstormen om ideeën voor nieuwe wapens te ontwikkelen. Ze waren beiden van mening dat dit een nieuw tijdperk was voor een van de oudste en meest gespecialiseerde militaire functies: de scherpschutter in al zijn vormen. Het vermogen om een doel met grote precisie uit te schakelen verminderde de noodzaak om hele legers met massale aanvallen van de kaart te vegen. Tijdens hun herstelperiode van de Saoedische zaak hadden ze voortdurend met ideeën gejongleerd en daaruit was het concept van de Vogel en de Slang voortgekomen. De drone had de piratenboot in het vizier en stuurde de lasergeleide torpedo, die nu door het water zwom.

De *Vagabond* was inmiddels veranderd van een drijvend hospitaal in een uniek oorlogsschip met sir Jeff, in zijn rolstoel, als de spin midden in

een onopvallend web. Het jacht was normaal een plek om te ontspannen, maar het werd ook wel gebruikt om Amerikaanse en Britse speciale operaties te ondersteunen. Het vredige uiterlijk van het schip bleef altijd hetzelfde, maar wat er aan boord was en wat het kon, hing van de missie af.

Kyle Swanson stond bij de reling aan bakboordzijde van het hoofddek, zijn handen losjes om hun eerste schepping, het Excalibur-scherpschuttersgeweer. Dit wapen van buitengewone nauwkeurigheid en met een bijna magisch bereik had de standaard voor precisiegevechten verlegd. Hij voelde de lichte tinteling van zenuwen die voorafging aan een confrontatie en hoopte dat hij een paar schoten op de piraten kon afvuren. Hij had geen medicijnen meer nodig, maar actie.

Aan boord van de *Asad* gaf Ghedi Sayid het signaal waarmee de tweede fase van zijn operatie begon. De vissersvloot voer weg uit de normale formatie rond het moederschip en waaierde uit in een lange linie dwars op de geprojecteerde route van het naderende jacht. Het witte vaartuig was onkundig van de dreiging en hield een rechte koers aan. Sayid wist dat zodra de kapitein van het jacht de naderende speedboot zag, hij het gevaar eindelijk zou beseffen en op volle kracht van de naderende boot zou wegvaren. Dat bracht hem vervolgens recht in de linie van de vissersboten.

Sayid was een piraat, een zeeman, een terrorist, en gek op technologie, hij gebruikte computers en elektronica om beter te kunnen voorspellen wat er ging gebeuren. Hij geloofde in de oude Somalische zegswijze *Aqoon la'aani waa iftiin la'aan* – zonder kennis zijn is zonder licht zijn. Daarom was hij zo succesvol gebleven in zijn riskante vak.

‘Zet onze boten in het water,’ beval Sayid. Een kraan op het dek kwam ratelend in actie en binnen vijf minuten werden twee opblaasbare zodiacs uit het ruim gehesen, met de Yamaha F250B-buitenboordmotoren al bevestigd. Toen ze op zee lagen, klom een team van zes piraten in elke boot, maar ze voeren nog niet weg. Pas als het jacht zijn noodlottige koersverandering richting vissersboten ging maken, zouden de zodiacs uit hun schuilplaats achter de *Asad* tevoorschijn stuiven en de prooi van de zij-kanten insluiten. Het jacht zou, omsingeld, zich overgeven of gekelderd worden.

Het was nu slechts een kwestie van een paar minuten wachten. Sayid ging terug naar de computer en de radar. Er was niets veranderd.

Sir Jeff trommelde met zijn vingers en staarde naar de beelden die live naar de *Vagabond* werden gestuurd door de cirkelende Vogel, het lichtgewicht spionagetoestel dat niet groter dan een meeuw was. Op het scherm zag hij

mannen met automatische geweren en raketwerpers, die zich in de speedboot gedekt hielden. Er bestond geen twijfel. 'Blaas ze op, meneer Styles.'

'Jawel, meneer.' Styles drukte op een knop waardoor de Vogel zijn laserstraal richtte op de hitte van de zwoegende buitenboordmotoren. 'Laser ingeschakeld.'

'Voer het aan de Slang.'

'Jawel, meneer. Slang bevestigt.'

Aan dek had Kyle Swanson de Excalibur uit zijn beschermende hoes gehaald en liet hem, geladen en op de veiligheidspal, rusten op een stapel schuimrubberen matjes. Hij lag op zijn buik, zijn oog tegen het telescoopvizier. Hij kon het bootje duidelijk door het donkere water zien ploegen. Nog te ver voor een schot.

De Slang had zich sinds het verlaten van de *Vagabond* in positie gekronkeld, een antenne zo dun als een haar pikte signalen op van de cirkelende Vogel. Toen hij een punt direct voor de aanstormende piratenboot had bereikt, minderde het elektrische motortje toeren tot de Slang nog een minimale snelheid had, waarbij hij zijn drijfvermogen aanpaste om bijna bewegingsloos vlak onder het wateroppervlak te blijven zweven. Twee kleine compartimenten op de rug gingen open en een paar cilinders stegen naar het oppervlak. Toen maakte de Slang weer vaart en zwom naar een veilige afstand. De cilinders kwamen boven op het moment dat de boot eroverheen voer.

Er volgde een felle flits van wit licht en een serie donderende explosies, de speedboot was opeens omringd door een dikke sluier van rook. De wolk kleurde feloranje en een kleverige mist daalde over de mannen en het vaartuig neer, begeleid door een vreselijke stank waardoor de piraten kokhalsden, hoestten, wanhopig poogden frisse lucht in hun longen te krijgen. De man die de boot bestuurde draaide alle kanten op in een poging uit de stinkende mist te komen en minderde vaart, onwetend van wat er gebeurd was. Een man sprong in paniek overboord en schreeuwde om hulp.

'Ha!' glunderde sir Jeff. 'Maak het af, meneer Styles!'

'Ja, meneer.'

De Slang hervatte de jacht en kronkelde snel en geluidloos tot direct onder het nu stil dobberende doelwit. Een volgende cilinder kwam tevoorschijn en barstte uit elkaar in een vuurwerkshow waardig voor de viering van het Chinese Nieuwjaar; de overgebleven piraten meenden dat ze in de geestenwereld terecht waren gekomen met sterren, ratelend geknal en vlammen die uit het water om hen heen verschenen. De Slang ramde vervolgens tegen de draaiende schroef, wikkelde zich eromheen en blies zichzelf met een kleine lading op.

Door het telescoopvizier van zijn wapen zag Swanson de achterkant van de boot uit het water komen toen de Slang ontplofte. Het vaartuig vloog over de kop en de rest van de piraten werd in zee geworpen.

‘Brug. We zijn klaar. We kunnen naar huis.’ Sir Jeff reed van zijn controlepaneel naar een breed raam en keek met plezier toe hoe de piraten zich drijvende probeerden te houden terwijl hun vernietigde aanvalsbote zank. De *Vagabond* accelereerde terwijl ze een bocht maakte, kwam op volle snelheid en voer weg in de richting waar ze vandaan was gekomen, met de trotse boeg die door de golven sneed, alsof ze de piraten die achterbleven bespote.

In de verte veegde Ghedi Sayid het zweet van zijn voorhoofd, zijn ogen wijd open in ongeloof. Zijn hele plan was in een ogenblik verdampt. Hij meende over alle kennis te beschikken die hij nodig had, maar realiseerde zich dat hij zijn tegenstander zwaar had onderschat. Een nieuwe reeks vragen doemde nu op. Kon hij aan dat Italiaanse fregat ontsnappen dat zeker zou terugkomen om te onderzoeken wat er was gebeurd? Kon hij het naderende onweer voorblijven? Zouden de mannen nog vertrouwen in hem hebben of was hij morgen dood, terwijl een andere kapitein naar voren zou komen om van zijn falen te profiteren? Hij blafte een aantal bevelen om de bemanning aan het werk te zetten, daarna ging hij in zijn stoel zitten. Hij had geen idee wat er net gebeurd was.